

Sally Nicholls

KENDINE
AIT BIR
ADA

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 13

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Merve Okçu

Çeviri | Alim Kurtuluş

Kapak Tasarım | Esra Burak

İç Tasarım | Tamer Turp

6. Baskı | Haziran 2020

Raf | 10+ Roman / Öykü

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2490-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası

Adres | Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul

Tel | (0212) 446 38 88 / **Sertifika No** | 44011

© 2015, Sally Nicholls "An Island of Our Own" orijinal adıyla Scholastic Ltd. tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

KENDİNE AIT BİR ADA

Ağabeyim Jonothan'a geçen yıl başımızdan geçenler hakkında bir kitap yazacağımı söyledim. Ev yapımı uzay gemileri, kapı kilitlerini açan hırsızlar, oksijen üfleme boruları, patlayan bulaşık makinesi, Vikingler'in gelişinden daha eski olan ada, Irene halanın hazinesi ve onu bulmadan önce başımıza gelen her şey hakkında bir kitap.

"Mükemmel olacak!" dedim. "Bir başlık düşündüm bile. Kendine Ait Bir Ada! Harika değil mi?"

"Ama bizim kendimize ait bir adamız yok ki," dedi Jonathan. "İnsanlar kitabını alacak ve zengin insanlar için Swallowlar ve Amazonlar olmasını umacaklar! Kitabı okuduklarında ortada bir ada olmadığını görecek ve senden nefret edecekler! Camından içeri el bombaları fırlatacaklar!"

Jonathan'a insanların bir kitabın isminden dolayı yazarının camından içeri el bombası atmadıklarını söyledim.

Ancak Jonathan hayranlığın öfkesini hafife almamamı öğütledi. "Yıldız Savaşları hayranlarına bak," dedi. "Eğer George Lucas'ın Jar Jar Binks'i Gizli Tehlike'den çıkarmasını sağlayacağını düşünseydim, kesinlikle camından bir el bombası atardım." Jonathan'ın *Yıldız Savaşları* serisini ne kadar sevdiği dikkate alındığında söyledikleri biraz sert görünüyordu. Fakat Jonathan

kendine ait bir ada

bir fanatikten mantık beklenmemesi gerektiğini söylerdi. Büyük ihtimalle de söyledikleri doğru.

Bunun üzerine ben de insanlara kitabın başında, başlığın gerçek bir ada değil, mecazi bir ada hakkında olduğunu (hikâyede gerçek bir ada, hatta birkaç ada olmasına rağmen) ve camımdan içeri el bombası atmak yerine pasta göndermelerini söyleyeceğimi anlattım.

“Tamam,” dedim. “Memnun musun? Şimdi başlayabilir miyim?”

HAKKIMDA BİLMENİZ GEREKEN ŞEYLER

İşte hakkımda bilmeniz gereken şeyler: Adım Holly Theresa Kennet. Daha önce hiç kitap yazmadım çünkü sadece on üç yaşındayım. Ama şimdiye dek birçok kitap okudum; dolayısıyla bir kitaba karakterleri tanıtarak başladığını biliyorum. Mesela, bu bir *Sherlock Holmes* hikâyesi olsaydı, hikâye Sherlock Holmes'un kapısını çalan insanlarla başlardı. Daha sonra Holmes bu insanlara bir göz atardı ve birisinin flüt çalan ve salamura soğan seven solak bir dikişçi kadın olduğunu, bir başkasının da hamster besleyen ve uykusuzluk çeken emekli bir albay olduğunu anlatırdı.

Bunu insanlar üzerinde denedim ama gerçek hayatta çok daha zor. Mesela yanımda, geçen yıl bu hikâye başlamadan hemen önce okul arkadaşlarımla birlikte çektiğim bir fotoğraf var. (Şimdi farklı görünüyorum. Saçlarımı uzatıyorum örneğin.)

Bu resimden benim hakkımda ne çıkarılabilirsiniz? Peki, on iki yaşlarında olduğumu söyleyebilirsiniz. St. Augustine Akademisi'ne gittiğimi anlayabilirsiniz çünkü beni bir aptal gibi gösteren berbat bir okul üniforması giyiyorum. Uzun zamandır saçlarımı kestirmedığım için gözlerimin içine giren kabarık saçlarıma bakarak sadece makyaj yapmakla kalmayıp takma tırnaklar, küpe ve saç spreyi kullanan ve okul yönetimi tarafın-

dan yasaklanan ama kimsenin umursamadığı bütün diğer şeyleri yapan Sufiya ve Kali'nin aksine, hiç makyajım olmamasından nasıl görüldüğüme fazla dikkat etmediğimi görebilirsiniz.

Ayrıca, fotoğraftaki tek beyaz çocukların Issy ve ben olduğumuzu görebilirsiniz. Bu size, nerede yaşadığım hakkında bir şeyler anlatır sanırım. Evim, Londra'nın müthiş çeşitli ve kültürel olmakla ve harika gıda marketlerine sahip olmakla meşhur bir kısmında, kızarmış balık satan bir yerin üzerinde küçük bir apartman dairesi. Gerçekten burada birçok harika market var. Civardaki bakkallardan baklava, nar, hurma, yapışkan Hint şekerleri, kocaman torbalarda pirinç gibi envai çeşit muhteşem şeyleri çok ucuza alabilirsiniz. Ayrıca yüzlerce farklı renkte sarı¹ satan mağazalar, sadece Leh yiyecekleri satan dükkanlar, nargile sunan kafeler ve buna benzer birçok yer var.

Küçükken, farklı ülkelerden gelen ve farklı diller konuşan çocukların okuduğu, beden eğitimi dersleri yerine dağlara çıkıldığı ve her seferinde gruptan ayrılan birisinin uçurumdan düştüğü Alplerdeki bir okulu anlatan *Chalet Okulu* adındaki kitap serisine bayılırdım.

Okulumuz Alplerde değil ve beden eğitimi derslerimiz çok sıkıcı, ama herkesin dünyanın farklı yerlerinden gelmesi yönüyle *Chalet Okulu*'na birazcık benziyor. Sadece İsviçre gibi sıkıcı ülkelerden değil. Hindistan, Pakistan, Bangladeş, Kenya, Etiyopya'yı mutlaka görmek istiyorum. Bir gün çevre bilimcisi veya Greenpeace çevrecisi olduğumda - hangisi olacağıma henüz karar vermedim - gideceğim birçok havalı ülkeden öğrenciler var. Çok fazla karbon salınımı yaptıkları için uçaklara karşıyım, bu nedenle oralara botla seyahat etmem gerekecek. Afrika'ya kesinlikle botla giderdim. Victoria zamanında insanlar hep öyle yapardı. Arkadaşım Sizwe, Güney Afrika'da halası ve eniştesiyle

---

1 sarı: Hindistan'da ve Pakistan'da kadınların giydiği, ipek ya da pamuktan dokunmuş, tek parçalı giysi.

kalabileceğimi söylüyor. Diğer arkadaşım Neema da Pakistan'da büyükbabası ve büyükannesiyle kalabileceğimi... Yani kalacak yer için para ödememe gerek kalmazdı.

Her neyse. Bir resimden ayrıca okul çantamın bantla tutturulduğunu da görebilirsiniz. Kabanım da azıcık küçük ve önü tam kapanmıyor. Ayakkabılarımın dar geldiğini ve parmaklarımı acıttığını ise resimden göremezsiniz. Veya bir zamanlar benden yedi yaş büyük olan ağabeyim Jonathan'a ait olan okul gömleğimin çok büyük olduğunu da. Tabi büyük ihtimalle Sherlock Holmes görebilirdi ama siz bir resimden göremezsiniz çünkü ceket giyiyorum.

Sherlock Holmes, ayağımı sıkkan küçük ayakkabılarımın ve üzerimde çok büyük duran gömleğimin annemin benimle ilgilenmediği anlamına geldiğini düşünebilirdi. Ama aslında artık benim bir annem yok. Ben on bir yaşındayken öldü. Babam da yok. O da ben altı yaşındayken öldü. Ben gerçek bir yetimim. Kitaplarda çok sayıda yetim var fakat gerçek hayatta ağabeyim Jonathan ve yedi yaşındaki kardeşim Davy dışında bildiğim tek yetim benim.

Davy ve ben Jonathan'la birlikte yaşıyoruz. Jonathan bizim kanuni varisimiz. Bu durum biraz garip çünkü annem öldüğünde sadece on sekiz yaşındaydı ve aslında çocuktuk.

Okulda çocuklara ağabeyimle yaşadığımı söylediğimde, her seferinde bir sürü soru soruyorlar. Bu soruların bazıları "Annen ve baban araba kazasında mı öldü?" (Hayır. Neden herkes böyle düşünüyor? Annemin arabası bile yoktu.) sorusu gibi gerçekten aptalca. Bazen "Aman Allahım, hem annen hem baban mı öldü? Çok üzücü! Nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyorum!" gibi sözlerle benim için ne kadar üzüldüklerini ifade eden her şeyi söylerler. Bu çoğunlukla sinir bozucu, çünkü genellikle sizin onları teselli etmenizi isterler. Bu istekleri gerçekten saçma, çünkü ailesini kaybetmiş olan benim.

kendine ait bir ada

İnsanların bu konuda en çok sorduğu soru “Aileni kaybetmek neye benziyor?” Ve bu sorunun cevabı çetrefilli.

Bu kitap, kısmen kendi kendimizi büyüten çocuklar olmanın nasıl bir şey olduğu, kısmen de geçen yaz başımızdan geçen şeyler hakkında. Bence Sherlock Holmes bile başımıza neler geldiğini tahmin edemezdi. Bazen ben bile neler yaşadığımızı inandığımdan emin değilim.

Ama bu olaylar yaşandı.

CATH'IN KAFESİ

Annem öldüğünden beri, Jonathan bize bakabilmek için para kazanmak zorunda. Neyse ki, annem öldüğünde bir işi vardı. Cath'in kafesinde çalışır, Cath mutfakta pastırma ve sosisleri kızartırken kasaya bakar, büyük kahve makinesinde kahve yapar, masaları temizler, bulaşıkları makineye yerleştirir ve günün sonunda yerleri silerdi.

Bu iş sadece yaz dönemi için planlanmıştı. Jonathan acayip zekidir. Eylül ayında matematik ve fizik okumak üzere üniversiteye gitmesi gerekiyordu. Annem ölünce üniversite kaydını iptal etmek zorunda kaldı. Bu durumu önemsemiyor gibi davranıyor ama bahse girerim önemsiyor. Ben onun yerinde olsam kafama takardım. Şimdi bütün gün sadece kafede çalışıyor, akşamları da bize bakıyor.

Cath'in kafesi sabah saat yedide açılıyor, bu nedenle hepimiz sabahları çok erken kalkıyoruz.

Annem öldüğünde ilk başlarda, Jonathan işe hep geç kalırdı çünkü sabahları uyanmakta zorlanırdı. Şimdi sabahleyin beni ve Davy'i uyandırıp giyindirmek, okula götüreceğimizi bulmak ve buna benzer işlerden dolayı durumu daha da berbat. Bu konuda hâlâ annem kadar iyi değil. Bir buçuk yıldır kimse ayakkabılarımı parlatmadı örneğin. Sürekli ödevlerimizin önemli

bir kısmını, serbest kıyafet günlerini, mayolarımızı ve kermes için para götürmeyi unutuyoruz. Fakat en azından çoğu zaman saat yedi civarı kafede oluyoruz.

Kafeye vardığımızda, Jonathan insanlara kahve yaparak ve kahvaltı siparişlerini alarak çalışmaya başlamak zorunda oluyor. Biz beklerken Cath, Davy ve bana kahvaltı hazırlıyor. Kahvaltıda bol ketçaplı pastırmalı sandviç ile büyük kupalarda sütlü çay oluyor. Davy'nin okul süveterine ketçap dökmemesini, saçlarının taranmasını, ayakkabılarının bağlanmasını ve bu tür diğer şeyleri sağlamak benim görevim. Daha sonra, sekizi çeyrek geçe, onu okula götürüp St. Augustine'e giden otobüse biniyorum. İkimizde aynı okula giderken bu görev biraz daha kolaydı. Şimdi, otobüs geç kalmadığı sürece benim için sorun yok.

Jonathan'ın işi saat dört buçuğa kadar bitmiyor, dolayısıyla Davy'e geç kalmamak için ders bittikten sonraki ilk otobüse bindiğimden emin olmam gerekiyor. Davy'nin okulunda bir okul sonrası kulübü var ve Davy kağıt üzerinde bu kulübün bir üyesi. Ancak klüpte geçirilen her ilave on beş dakika için daha fazla ücret ödemeniz gerekiyor. Bu yüzden, okuldan sonra arkadaşlarımla konuşmak veya köşedeki dükkana gidip şeker almak veya buna benzer herhangi bir şey yapmaya iznim yok. Hemen gitmeli ve Davy'i almalıyım.

İnsanlar, "Demek size ağabeyin bakıyor?" dediğinde, genelde "Aslında Jonathan bana, her ikimiz de Davy'e bakıyoruz," diye cevap veriyorum. Sadece bir çocuk olmama rağmen, ben de Jonathan kadar bir ebeveynim. Annem ilk öldüğünde, kendimi idare etmeme izin vardı ama Davy okul sonrası kulübe gitmek zorundaydı. Bunu kafama takmadım. Arkadaşım Sizwe de evde yalnız kalıyordu zira annesi bir temizlik firması işletiyor ve babası yok. Bu nedenle, beraber vakit geçirirdik. Eğlenceli olurdu. Ama on iki yaşına girdiğimde, Jonathan Davy'e bakacak kadar

büyüdüğümü söyledi. Üstelik, okul sonrası kulübü pahalıydı ve bizim paraya ihtiyacımız vardı.

Görüyorsunuz; Jonathan'ın sorunu bütün ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar para kazanmaması. Kirayı ödeyecek ve mutfak masraflarını karşılayacak kadar para kazanıyor ve genellikle bir miktar kenarda kalıyor. Ama sorun şu ki Davy, bir doğum günü partisine davet edildiğinde bir hediye alması gerekiyor. Veya yeni yıl vakti geliyor. Veya çamaşır makinesi bozuluyor. Veya ayakkabılarım çok dar gelmeye başlıyor. Veya bir okul gezisi çıkıyor. Önceleri, bankadaki paramızı harcardık çünkü doğum günü partileri, yeni ayakkabılar ve çamaşır makineleri önemlidir. Fakat sonradan annemin bütün birikimini tükettik ve geriye hiç paramız kalmadı. Daha sonra borca girdik ve paniklemeye başladık. Bu yüzden şimdilerde Jonathan işini bitirene kadar, Davy'i ben oyalıyorum. Bazen Cath'in kafesine gidip Jonathan'ın işini bitirmesini bekliyoruz, ama bu biraz sıkıcı oluyor ve Cath sadece çöpe atılmayı bekleyen bayat tatlı çörekler varsa bize bedava yemek veriyor ve çoğu zaman o da olmuyor.

Yine de Davy'e bakmak oldukça kolay. Yedi yaşında biri için çok uslu aslında. Demek istediğim, ona sadece bir sandviç hazırlıyorum. Karnı doyunca Davy gayet mutlu bir şekilde Lego'suyla bir şeyler inşa ediyor veya bir bahçemiz olmadığı için çok ehli bir ev tavşanı olan Sebastian'la oynuyor. Davy'e bakmayı gerçekten dert etmiyorum. Çoğu zaman. Çoğu zaman bunun bayağı havalı olduğunu düşünüyorum. Genç bir bakıcı veya genç bir anne veya her neyse. Neredeyse genç. Neredeyse genç bakıcı anne.

Sadece bazen arkadaşlarım ben olmadan bir şeyler yapmak için dışarı çıktığında dert ediyorum. Arada Davy'i almak için acele etmeme gerek olmadan Neema ve Sizwe ile birlikte dışarı çıkıp parkta takılmak hoş olurdu.

BÜYÜKANNEM VE BÜYÜKBABAM

Her çarşamba, Davy ve ben, büyükannem ve büyükbabamın evine gider ve gece orada kalırız. Bunu yapmaya, ben on bir yaşındayken, annem öldükten sonra başladık. Şimdi daha büyüğüm ve artık ilgilenilmeye ihtiyacım yok, ama hâlâ gidiyoruz. Onları seviyorum.

Büyükannem ve büyükbabam tam olarak huzur evi olmasa da düşüp de yardıma ihtiyacınız olursa kullanabileceğiniz düğmelerin ve birkaç gün ortalarda görmezlerse sizi kontrol eden insanların ve buna benzer diğer şeylerin olduğu binalardan birinde küçük bir dairede yaşıyorlar. İkisi de oldukça yaşlı. Büyükannem yetmiş dokuz, büyükbabam ise seksen yedi yaşında. Büyükbabam birkaç yıl önce felç geçirdi, dolayısıyla hiç konuşmuyor ve yüzünün yarısı çarpılmış gibi duruyor. Vücudunun gerçekten sadece yarısını kullanabiliyor ve tekerlekli sandalyede oturmak zorunda. Bu nedenle onlarla yaşamıyoruz. Büyükannem tamamıyla büyükbabama bakmakla meşgul. Onlar da bizim yanımızda yaşayamazdı çünkü kapı büyükbabamın tekerlekli sandalyesi için çok dar. Ayrıca büyükbabam merdivenleri çıkamazdı.

Büyükbabamın konuşamıyor olması aptal olduğu anlamına gelmez. Aptal değil o. Eskiden olduğu kadar zeki. Sadece ne

demeye çalıştığını anlamak için biraz daha fazla çabalamalısınız. Hepsi bu kadar.

Büyükannem ve büyükbabamın evine gitmeyi seviyorum çünkü evdeki her şey geçmişte nasılsa öyle. Annem ve teyzemin çocuk kitaplarına ait raf orda duruyor. Davy, küçükken benim oynadığım bir kutu oyuncakla oynuyor. Ben de oturup kitap okuyabiliyorum, televizyon seyrediyorum, ödevlerime bakabiliyorum veya her neyse. Ayrıca evleri her zaman sıcacık, kışın bile. Üstelik büyükannem yemek de -sebzeleri ve etiyle tam bir akşam yemeği- yapıyor. Oyun da oynuyoruz.

Büyükannem ve büyükbabamla eskiden beri oyun oynarız. Blöf ve Macar oyunları... Davy oyun kurallarını sürekli unuttuğu için, büyükbabamla aynı takımda olur. Kendimi üzgün hissettiğimde, bazen burada, her akşam düzgün yemeğin olduğu bu düzenli evde yaşayabilmeyi isterim. Ama yaşayamam. Biliyorum yapamam. Bu yüzden, çoğunlukla, bu konuda kaygılanmamaya çalışırım.

DURUMU DEĞERLENDİRME

Düzenli olarak gerçekleşen bir diğer şey de sosyal hizmetlerin değerlendirmesi. Bu değerlendirmeler yılda iki kez olur. Evimiz sadece bu zamanlarda temizlenir.

Jonathan bulaşıkları yıkar, ben kurularım, Davy yerleştirir. Ben dağınık eşyalarımızı toplarım, Davy onları yukarı götürüp dolaplarımızın dibine tıktırır. Genelde her evde bulunan çöpleri atarız. (Ben çöprü ayıklayarak, uygun olanları geri dönüşüm kutusuna atmakla sorumluyum. Jonathan ödenmemiş faturaları ve okuldan gelen mektupları geri dönüşümden alarak dolabının dibine koymakla sorumlu.) Davy elektrikli süpürgeyle yerleri süpürmeyi sever. Onu ev işlerinin eğlenceli olduğuna ve bizim için diğer ev işlerini de yapması gerektiğine ikna etmeyi denedik ama işe yaramadı.

Jonathan detaylardan sorumlu. Etrafı dolaşarak mutfak dolaplarındaki kahve lekelerini siler, şömine rafı ve pencere perzantlarının tozunu alır ve banyoyu temizler.

Değerlendirmenin, eğer bir koruyucu ailenin yanındaysanız, altı ayda bir olması gerekir ki biz de ağabeyimle birlikte hep yaşadığımız dairede yaşamaya devam etmemize rağmen teknik olarak bu durumdayız. Bu nedenle ağabeyim bize baktığı için devletten para alıyor. Başlangıçta bu durumu istediğimden emin

değildim, çünkü sosyal hizmetler çalışanları Jonathan'ın iyi bakmadığını kanısına varırlarsa bizi alabileceklerini düşünüyordum. Ama gerçek şu ki sosyal hizmet çalışanları çocukları almaya aslında hevesli değiller ve bizim paraya ihtiyacımız var. Üstelik bu yolla, başımız sıkıştığında arayacağımız birisi oluyor.

Değerlendirme için çok sayıda insan geliyor. Davy'den sorumlu sosyal hizmetler çalışanı Abigail, Jonathan'dan sorumlu çalışan Philip ve değerlendirme sorumlusu Shelia var.

Okuldan birisinin de olması gerekiyor. Tek öğretmeni sınıf öğretmeni olan Davy için bu basit. Ben orta okulda olduğumdan benim için durum biraz daha karışık. St. Augustine'e başladiktan sonraki ilk değerlendirme için sınıf öğretmenimi çağırdım. Hikâyemiz başlamadan önce, ikinci değerlendirme için benim dönemimdeki bütün öğrencilerden sorumlu öğretmen olan Bay Matthews geldi. Bay Matthews iyiydi ama onu tam olarak tanıımıyordum. Kendisi öğle yemeklerinde oyalandığımız zaman ofisinden çıkan ve hepimize çenemizi kapamamızı söyleyen ve kulağa geldiğinden daha basit bir iş olan on puan topladığında kazanılan başarı belgelerini dağıtan kişiydi. Onu oturma odamızda görmek cidden çok garipti. Arkadaşlarım bile evimize gelmez. Bunun nedeni büyük ölçüde evin sürekli dağınık olmasını açıklamaya çalışmanın çok utandırıcı olması.

Önce Davy'nin değerlendirmesi yapıldı ve bu süre boyunca ben yukarıda beklemek zorundaydım. Davy'nin değerlendirmesinin sorun olmayacağını biliyordum. Davy herkesin sevdiği türden, küçük bir çocuk. Ödevleri konusunda azıcık endişeliydim çünkü her zaman ödevlerine yardım edemiyoruz. Kendisine kızılmasından nefret ettiği için ödevlerini bitirene kadar kaygılanıyor ve genelde alıştırmalarını bitiriyor. Yani onu zorla oturtup çalıştırmak zorunda değilsiniz. Ama heceleme ve sayılar gibi öğrenilmesi gereken şeylere çaba sarf etmiyoruz.

Davy'nin değerlendirmesi çok sürmedi. Ben yukarıda oturup kitabımı okudum. Kitapları çok severim. Şu anda, çoğunlukla dedektifler hakkında veya dünyanın sonuyla ilgili kitaplar okuyorum. Sherlock Holmes ve Agatha Christie'ye bayılırım ve yetişkinler için hazırlanmış kitaplar olmasını sorun etmem bile. Bu hikâye başladığında on iki yaşındayım, fakat birçok yetişkin kitabı okurum. Okuduęum yetişkin kitaplarının çoğu, benim yaşımıdakiler için hazırlanan kitaplardan çok daha zor veya korkutucu değil. Demek istediğim, Agatha Christie bile, *Açlık Oyunları*'nda olduğu gibi, bir kitabında asla yirmi iki çocuk öldürmez.

Asırlarca sürdü gibi hissettiğim ama aslında o kadar uzun olmayan bir süre sonra, Davy'nin odama doğru merdivenleri çıkan ayak seslerini duydum. Dairemiz bir zamanlar dört katı olan Viktoria dönemine ait bir binanın yarısı. En alt katta Ranjit'in kızarmış balık satan dükkânı var. İkinci katta oturma odamız ve mutfak. Sonra Davy'nin odası (daha önce Jonathan'la birlikte kaldığı ama Jonathan'ın annemin odasına geçmesiyle artık yalnız kaldığı oda) ve banyo. Jonathan ve ben geçmişte hizmetçilere ait olan çatı katındaki odalarda kalıyoruz. Benim, eğimli bir tavanı ve çatı penceresi olan küçük bir odam var. Gece yatağa uzandığımda, hemen başımın üstünde çatıya vuran yağmurun ve gece boyu tıkırdayan yük trenlerinin sesini duyabiliyorum. Bunu çok seviyorum.

Odama gelen Davy, "Senin sıran," dedi. Çok küçük ve tatlı görünüyordu.

"İyi geçti mi?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Bayan Henderson bütün fotoğraflarımı aldı," dedi. "Ve bütün konu kitaplarımı ve matematik kitaplarımı. Ve herhangi bir şeyin farklı olmasını isteyip istemediğimi sordular. İstemediğimi söyledim."